

Sygnatura akt VIII C 998/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko P. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. M. na rzecz powoda A. K. (1) kwotę 851,76 zł (osiemset pięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda A. K. (1) na rzecz pozwanego P. M. kwotę 4.326 zł (cztery tysiące trzysta dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.370,96 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 998/14

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2013 roku powód A. K. (1) wytoczył przeciwko pozwanemu P. M. powództwo o zapłatę kwoty 10.433,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 11 czerwca 2013 roku pozwany złożył u niego dwa zamówienia obejmujące montaż 11 sztuk drzwi wewnętrznych firmy (...) oraz montaż stolarki aluminiowej okiennej. Strony uzgodniły rodzaj materiałów, z których miała być wykonana stolarka okienna i drzwiowa, termin realizacji oraz cenę za wykonanie usługi. Postanowienia te zostały zaakceptowane przez pozwanego, a powód po przeprowadzeniu pomiarów złożył u producentów zamówienia na wybrane przez pozwanego produkty. Po odebraniu od producenta drzwi wewnętrznych powód początkowo zamontował 7 ich sztuk, co miało związek z przedłużającym się remontem. Montaż 4 pozostałych sztuk miał nastąpić w późniejszym, dogodnym dla pozwanego terminie. Jednocześnie u pozwanego została zamontowana stolarka aluminiowa. Po wykonaniu prac powód wystawił faktury nr (...) roku, które pozwany zaakceptował poprzez złożenie podpisu pod ich treścią. Wynikające z nich należności pozwany uiszczył jednak w części, odmawiając zapłaty całości z uwagi na stwierdzone wady oddanego dzieła. Po wymianie pism, pozwany wezwał

powoda do przekazania m.in. 4 pozostałych sztuk drzwi, co miało nastąpić w dniu 4 października 2013 roku. W umówionym terminie pozwany odebrał jednak wyłącznie stolarkę demontażową. Następnie, w dniu 7 października 2013 roku, pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Odnośnie faktury nr (...) powód wyjaśnił, iż wskazana w niej kwota do zapłaty wynosiła 18.018,04 zł za montaż 11 par drzwi, a zatem za 1 parę wynosiła 1.638 zł. U pozwanego zostało zamontowanych 7 par, co daje wartość 11.466 zł. Z tytułu powyższej faktury pozwany uiszczył kwotę 5.727 zł, a więc do zapłaty pozostała kwota 5.739 zł. W przypadku faktury nr (...) kwota do zapłaty wyniosła 9.389,95 zł, zaś wpłata pozwanego – 4.694,97 zł, co daje kwotę 4.694,98 zł.

(pozew k. 3-7)

W dniu 19 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (VIII Nc 127/14), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 46)

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył zarzutami w całości wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, że w czerwcu 2013 roku, w związku z generalnym remontem domu, pozwany zlecił powodowi wykonanie prac związanych z zakupem, dostarczeniem i kompleksowym montażem szeroko pojętej stolarki okiennej, drzwiowej oraz renowacją okien. Wszelkie postanowienia zawartej umowy zostały przez strony określone w trzech zamówieniach z dnia 11 czerwca 2013 roku. Termin realizacji wynosił od 6 do 8 tygodni, przy czym montaż miał się zakończyć najpóźniej do dnia 12 sierpnia 2013 roku. Wobec niewywiązania się przez powoda z umowy w terminie, strony ustaliły, że drzwi zewnętrzne, drzwi wewnętrzne oraz drewniane okno balkonowe zostaną dostarczone do dnia 19 sierpnia 2013 roku. Tak się jednak nie stało, w tej dacie powód rozpoczął bowiem wyłącznie montaż okna balkonowego oraz drzwi zewnętrznych. Pomimo znacznego opóźnienia w realizacji umowy strony w dniu 5 września 2013 roku uzgodniły plan wykonania dalszych prac. Po montażu aluminiowych drzwi balkonowych okazało się, że są one niezgodne z zamówieniem, ponieważ powód zamontował szyby P2 zamiast szyb antywłamaniowych P4, ponadto w drzwiach została zamontowana klamka od zewnątrz. O powyższym pozwany poinformował powoda w dniu 16 września 2013 roku. Tego dnia ponadto, pod nieobecność pozwanego, powód szlifował pilnikiem górny zamek w drzwiach zewnętrznych i dokonał zdjęcia nieuszkodzonej folii zabezpieczających z ich konstrukcji. Po powrocie do domu pozwany dostrzegł na stalowych drzwiach szereg głębokich rys poziomych od strony wewnętrznej domu. Na skutek powyższego następnego dnia pozwany złożył reklamację zarówno w zakresie drzwi balkonowych, jak i dostrzeżonych zarysowań. Z uwagi na odrzucenie reklamacji pozwany uznał, że zarysowanie konstrukcji drzwi było celowe, w konsekwencji czego nie mógł się zgodzić na dalsze wykonywanie prac przez powoda. Chcąc polubownie załatwić zaistniałą sytuację pozwany wezwał powoda do dostarczenia zamówionych wcześniej, a jeszcze niezamontowanych drzwi wewnętrznych oraz szklanych w terminie do dnia 4 października 2013 roku. Powód dostarczył żądany towar, z uwagi jednak na fakt, iż żądał on uiszczenia pełnej kwoty należności za drzwi, pozwany odmówił ich odbioru, a następnie w dniu 7 października 2013 roku złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Odnosząc się do żądanej przez powoda kwoty z tytułu faktury nr (...) pozwany wyjaśnił, iż faktura ta opiewała na kwotę 31.458 zł i dotyczyła zakupu i montażu 11 sztuk drzwi wewnętrznych. Na poczet faktury pozwany uiszczył kwotę 13.439,96 zł oraz kwotę 5.727 zł, a więc łącznie kwotę 19.166,96 zł. Cena jednostkowa za sztukę drzwi wyniosła 2.859,82 zł, a zatem za dostarczenie i montaż 7 sztuk powód mógł żądać zapłaty kwoty 20.018,82 zł. W konsekwencji z powyższego tytułu powodowi należy się wyłącznie kwotę 851,76 zł, powód nie miał bowiem podstaw do traktowania wpłaconej kwoty 13.439,96 zł, jako niepodlegającej zaliczeniu na poczet ceny. W ocenie pozwanego powód nie ma również podstaw do żądania zapłaty z tytułu faktury nr (...) opiewającej całościowo na kwotę 15.650 zł, a dotyczącej dwóch sztuk aluminiowych drzwi balkonowych i ich montażu. Dochodzona przez powoda kwota 4.694,98 zł miała podlegać uiszczeniu po prawidłowym montażu drzwi zgodnie z zamówieniem, co jednak nie miało miejsca, powód dostarczył bowiem drzwi z szybami P2, zamiast P4, ponadto jedne drzwi posiadały klamkę od zewnątrz, czego pozwany sobie nie życzył. W konsekwencji, wobec nieuznania złożonej reklamacji, pozwany był zmuszony na własny koszt wymienić szybę w oknie balkonowym

przesuwnym oraz zamówić drzwi balkonowe na nieposiadające klamki od zewnątrz, zamka, obniżonego progu oraz masywnych zawiasów.

(zarzuty k. 59-69)

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał pozew w całości. Wskazał, że w złożonym oświadczeniu o odstąpieniu od umowy pozwany nie przytoczył precyzyjnie podstaw odstąpienia, na które powołał się w treści zarzutów. Niezależnie od powyższego wyjaśnił, iż w umowie oznaczono wyłącznie termin produkcji stolarki okiennie-drzwiowej, nie zaś termin jej montażu. Ów termin był przy tym określony w sposób orientacyjny, m.in. z uwagi na okres wakacyjny. Strony nie ustaliły natomiast precyzyjnie terminu realizacji umowy, zwłaszcza, że był on uzależniony od postępu pozostałych prac remontowych. Mając na uwadze powyższe, jak również okoliczność, że pozwany powołał się w spornym oświadczeniu na odstąpienie od prac jeszcze niewykonanych, tymczasem powód domaga się zapłaty za wykonane prace, oświadczenie to nie ma znaczenia dla niniejszego postępowania. W dalszej kolejności powód uzasadniając dochodzoną pozwem kwotę 5.739 zł z tytułu zamówionych i zamontowanych 7 sztuk drzwi, podniósł, iż każda sztuka drzwi została zadatkowana kwotą ok. 1.222 zł, która składała się na ich cenę (2.859,81 zł). W konsekwencji za 7 zamontowanych drzwi do zapłaty pozostała kwota 11.466 zł, pomniejszona o kwotę wpłaconą przez pozwanego – 5.727 zł. W zakresie montażu drzwi balkonowych powód wyjaśnił, iż początkowo pozwany chciał zamówić drzwi w pakiecie bezpiecznym, dopiero później, na skutek rozmów z powodem, wybrał szyby antywłamaniowe w pakiecie 2-szybowym. Pozwany nie wskazywał przy tym, iż chce szyby rodzaju P4, które z założenia są droższe. Dopiero po zamontowaniu konstrukcji, gdy powód wniósł o uiszczenie zapłaty, pozwany podniósł, że zamawiał szyby o klasie zabezpieczeń P4. Jednocześnie powód zaprzeczył, aby dokonał zniszczenia drzwi zewnętrznych pozwanego, a także, by w ramach montażu był zobowiązany do wykonania obróbki tynkarskiej drzwi.

(odpowiedź na zarzuty k. 103-110)

Replikując na powyższe pismo strona pozwana wyjaśniła, że odstąpiła od umowy z uwagi na brak zaufania do powoda, którego podejrzewała o celowe zniszczenie wejściowych drzwi aluminiowych. Powód przy tym nieterminowo realizował zamówione prace, nadto dostarczał towar niezgodny z zamówieniem, dlatego dalsza gotowość powoda do dokończenia dzieła nie miała dla pozwanego znaczenia. Pozwany zakwestionował jednocześnie, aby ustalony w umowie termin dotyczył wyłącznie wyprodukowania stolarki, dodając, że nawet, gdyby tak było, ta winna zostać wyprodukowana do dnia 6 sierpnia 2013 roku, zaś w tej dacie powód nie powiadomił go o tym fakcie, ani też nie próbował umówić się na termin jej montażu. Dopiero w dniu 19 sierpnia 2013 roku powód przystąpił do realizacji umowy. Pozwany powtórzył ponadto, że zamówieniem były objęte szyby antywłamaniowe o standardzie P4, co wynika z samego oznaczenia szyb w zamówieniu jako 9,5/16/4. Gdyby montażowi miały podlegać szyby o standardzie P2, w specyfikacji wskazano by 8,8/12/4.

(pismo procesowe pozwanego k. 123-126)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały stanowiska wyrażone w sprawie, wypowiedziały się również w przedmiocie wydanej przez biegłego opinii.

(protokół rozprawy k. 140-140v., k. 171-175v., k. 187-191v., k. 209-215, k. 300-302v., k. 396-402, k. 414-419, pismo procesowe powoda k. 336-337, pismo procesowe pozwanego k. 360-363, k. 378-378v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Centrum (...) w Ł., w ramach której m.in. montuje stolarkę okienną i drzwiową.

(okoliczności bezsporne)

W okresie przedwakacyjnym 2013 roku pozwany P. M. skontaktował się z powodem, celem zamówienia stolarki drzwiowej i okiennej do swojego domu, w którym w tamtym czasie przeprowadzał kompleksowy remont. Strony

uzgodniły m.in., że powód zamontuje drzwi wewnętrzne oraz wejściowe zewnętrzne, zdemontuje stare skrzydła drzwiowe z ościeżnicami i przeprowadzi ponowny montaż, zamontuje ponadto nową stolarkę okienną oraz dokona renowacji już istniejącej w zakresie, w jakim nie podlegała ona wymianie.

Zgodnie z przygotowanym przez pozwanego harmonogramem, prace remontowe miały się odbywać w dwóch turach: najpierw na piętrze domu, a następnie na parterze, co miało związek z faktem zamieszkiwania powoda w domu w czasie remontu. W przypadku prac na dole, w pierwszej kolejności wykonane miały zostać prace wykończeniowe, a dopiero po zamontowaniu podłogi i jednokrotnym pomalowaniu ścian planowano montaż drzwi wewnętrznych. Prace, o których mowa, były przy tym podejmowane przez różne ekipy remontowe, ich sprawne przeprowadzenie wymagało zatem wzajemnej synchronizacji prac i ich terminowego wykonywania.

(dowód z przesłuchania powoda k. 171-172v. w zw. z 00:05:31 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka A. K. (2) k. 188-190, zeznania świadka K. S. k. 210-210v., zeznania świadka I. P. k. 212-213v., zeznania świadka J. C. k. 213v.-214v., zeznania świadka A. M. k. 300-301v.)

Początkowo ustalenia stron miały ustny charakter, a wstępną (pisemną) wycenę powód sporządził w dniu 28 maja 2013 roku. W wiadomości e-mail z dnia 10 czerwca 2013 roku powód poinformował pozwanego, że rezygnacja z okna aluminiowego na rzecz okna drewnianego na piętrze domu spowoduje obniżenie ceny o prawie 900 zł, zaś wyposażenie drzwi balkonowych i na patio w szybę antywłamaniową, o co wyraźnie wnosił pozwany, jej podwyższenie o kwotę 1.900 zł. Jednocześnie wskazał, że powstała w ten sposób różnica, która podlegałaby dopłacie przez pozwanego, postara się ująć w rabacie, co też w rzeczywistości miało miejsce.

Do pisemnego złożenia zamówienia przez P. M. doszło w dniu 11 czerwca 2013 roku. I tak, w zakresie stolarki drzwiowej wewnątrz-lokalowej strony ustaliły, że powód dostarczy 11 sztuk drzwi bezprzylgowych firmy (...), typ barista, kolor biały mat, o standardowej wysokości, z chowanymi zawiasami, ościeżnicą regulowaną w zakresie szerokości muru i wytworzoną z klejony warstwowej drzewa, z całkowitym wypełnieniem skrzydła płytą, pokryte lakierem wysokiej jakości. Na zamówieniu dopisano ponadto ręcznie, iż łączenie opasek ma być proste. Cenę za drzwi ustalono na kwotę 31.458 zł (bez podania ceny jednostkowej), przy czym zawierała ona w sobie również usługę transportu i montażu. Pozwany zamówił ponadto 2 sztuki drzwi przesuwnych, szklanych (szyba matowa), o standardowej wysokości, z systemem przesuwным naściennym. Cena z uwzględnieniem montażu wyniosła 4.547 zł. Powód miał ponadto zdemontować stare skrzydła drzwiowe i ościeżnice oraz dokonać ich ponownego montażu w wyznaczonym przez pozwanego miejscu, co wyceniono wraz z transportem na kwotę 3.250 zł. Łączna kwota zamówienia w zakresie stolarki drzwiowej opiewała na kwotę 38.755 zł z adnotacją, iż zadatek nie podlega zwrotowi.

W ramach zamówienia dotyczącego stolarki okiennej powód miał dostarczyć: (1) drzwi tarasowe do pomieszczenia na górze domu, pojedyncze, drewniane, ze szprosem naklejonym na szybę od zewnątrz (zlicowanym z profilem), ze szkłem standardowym i pakietem dwuszybowym; szyba okienna została oznaczona jako 4/16/4 U=1,0, (2) drzwi tarasowe do pomieszczenia na parterze domu, pojedyncze, aluminiowe, ze szprosem naklejonym na szybę od zewnątrz, ze szkłem antywłamaniowym i pakietem dwuszybowym; szyba okienna została oznaczona jako 9,5/16/4 U=1,0, (3) drzwi na patio, podwójne, z imitacją skrzydła, aluminiowe, ze szprosem naklejonym na szybę od zewnątrz, ze szkłem antywłamaniowym i pakietem dwuszybowym; szyba okienna została oznaczona jako 9,5/16/4 U=1,0. Wartość zamówienia opiewała na kwotę 18.990 zł z adnotacją, iż zadatek nie podlega zwrotowi.

Dla obu zamówień termin produkcji oznaczono od 6 do 8 tygodni, zaś termin realizacji do uzgodnienia telefonicznego.

Tego samego dnia strony spisały ponadto zamówienie na drzwi wejściowe (...).

W dniu 17 czerwca 2017 roku pozwany uścił zadatek w kwocie: 13.439,96 zł na poczet montażu 11 sztuk drzwi firmy (...), 1.300 zł na poczet montażu stolarki okiennej drewnianej oraz 6.260,05 zł na poczet montażu stolarki okiennej aluminiowej. Łącznie przelana tego dnia na konto powoda kwota wyniosła 25.000 zł.

(dowód z przesłuchania powoda k. 171-172v. w zw. z 00:05:31 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, 00:06:33-00:24:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, 00:25:38-01:05:38 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka A. K. (2) k. 188-190, zeznania świadka A. M. k. 300-301v., zamówienie k. 11, k. 12, k. 75, faktura k. 84, potwierdzenie wykonania przelewu k. 85, wiadomość e-mail k. 88, wycena k. 94-95)

Zamówienie stolarki okiennej zostało przez powoda przesłane do realizacji producentowi - firmie (...) w dniu 27 czerwca 2013 roku. Zamówiona stolarka została wyprodukowana zgodnie z przesłaną specyfikacją i wysłana do powoda w dniu 28 lipca 2013 roku. A. K. (1) nie odebrał jednak towaru uznając, że został on wytworzony w nieprawidłowy sposób. Wówczas doszło do spotkania pomiędzy powodem a prezesem firmy (...), w trakcie którego ustalono, iż producent dokona w zamówieniu określonych zmian w zakresie dotyczącym stolarki aluminiowej. I tak, producent zobowiązał się dostarczyć na własny koszt nowe okno tarasowe pojedyncze, natomiast w oknie przesuwym na patio wymieniona miała zostać szyba z 42.2/16/6 (...) na 44.4/16/6 (...) wraz z listwami i uszczelkami, ponadto w nowych szybach zastosowanie miał znaleźć szpros (...). Na szkicach obu aluminiowych okien, jako oznaczenie pakietu szyb podano 44.4/16/6 (...). Termin realizacji zamówienia ustalono na dzień 30 sierpnia 2013 roku.

Z korespondencji mailowej toczonej przez powoda z technologiem firmy (...) wynika, że powód był informowany o fakcie zamontowania na stolarce aluminiowej szprosów różnej wielkości.

(zeznania świadka D. B. k. 211-212, oferta k. 89-90, korespondencja e-mail k. 238-251)

W zakresie 11 sztuk drzwi firmy (...) powód złożył zamówienie do producenta w dniu 10 lipca 2013 roku. Po złożeniu zamówienia powód był informowany o długim czasie jego realizacji, mogącym przekroczyć okres 8 tygodni.

(zamówienie k. 256-258, korespondencja e-mail k. 259)

W związku z przedłużającym się terminem dostarczenia zamówionej stolarki pozwany dopytywał wykonawcę, w jakiej dacie stolarka zostanie wyprodukowana i rozpocznie się jej montaż. W przesłanej powodowi w dniu 5 września 2013 roku wiadomości e-mail P. M. wniósł o zrekompensowanie mu zaistniałego opóźnienia. W odpowiedzi powód wyjaśnił, że opóźnienie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, związanych z przebiegiem remontu w domu pozwanego oraz sezonem urlopowym w firmie produkującym stolarkę. Wskazał na terminy planowych prac oraz zaproponował możliwe upusty, a także możliwość naliczania odsetek karnych za opóźnienie.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka K. S. k. 210-210v., zeznania świadka I. P. k. 212-213v., zeznania świadka J. C. k. 213v.-214v., zeznania świadka A. M. k. 300-301v., korespondencja e-mail k. 18-19)

W dniu 7 września 2013 roku powód odebrał od producenta 11 sztuk drzwi wewnętrznych (...), po czym przystąpił do ich montażu na piętrze domu w ilości 7 sztuk. Montaż pozostałej części drzwi (...), jak również drzwi przesuwanych, nie był możliwy z uwagi na niezakończenie prac remontowych na parterze, stąd też stolarka ta miała zostać zamontowana w późniejszym czasie. Powód zamontował ponadto m.in. stolarkę aluminiową na parterze, tj. pojedyncze okno balkonowe oraz podwójne rozsuwane okno na patio. Dostarczone do montażu okna aluminiowe posiadały szyby o standardzie P2 i oznaczeniu 8,8/16/4, a więc nie były zgodne ze złożonym przez pozwanego zamówieniem, w treści którego jako oznaczenie szyb podano 9,5/16/4. Jednocześnie okno aluminiowe pojedyncze zostało dostarczone z klamką z obu stron, zamkiem, masywnymi zawiasami, niesymetrycznym szprosem oraz obniżonym progiem.

(dowód z przesłuchania powoda k. 171-172v. w zw. z 00:05:31 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, 00:06:33-00:24:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września

2017 roku, zeznania świadka K. K. k. 173v.-174v., zeznania świadka A. K. (2) k. 188-190, zeznania świadka A. M. k. 300-301v.)

W dacie odebrania drzwi (...) A. K. (1) wystawił na pozwanego fakturę VAT nr (...) z tytułu montażu 11 sztuk drzwi wewnętrznych, opiewającą na kwotę 31.458 zł. W fakturze odnotowano zaliczkę w kwocie 13.439,96 zł i jako kwotę do zapłaty wskazano 18.018,04 zł. Płatność miała nastąpić w 4 ratach w wysokości: 5.727 zł w momencie rozpoczęcia montażu, 5.727 zł w terminie 3 dni od wykonania montażu (górze), 3.282,02 zł w momencie wykonania montażu parteru i 3.282,02 zł w terminie 3 dni od zakończenia montażu parteru.

Na poczet w/w dokumentu księgowego pozwany w dniu 9 września 2013 roku uiszczył przelewem kwotę 5.727 zł.

Następnie, w dniu 11 września 2013 roku powód wystawił na pozwanego fakturę VAT nr (...) z tytułu montażu stolarki aluminiowej, opiewającą na kwotę 15.650 zł. Po uwzględnieniu zaliczki wpłaconej przez pozwanego (6.260,05 zł) do zapłaty pozostała kwota 9.389,95 zł, na poczet której pozwany w dniu 12 września 2013 roku uiszczył kwotę 4.694,97 zł.

(faktura k. 83, k. 15, potwierdzenie wykonania przelewu k. 14, k. 16, protokół wydania k. 265)

W dniu 10 września 2013 roku powód zakończył renowację starej stolarki okiennej, w zakresie których to robót pozwany ostatecznie nie zgłosił żadnych zastrzeżeń. Pozwany nie kwestionował ponadto prawidłowości montażu 7 sztuk drzwi wewnętrznych firmy (...) oraz okiennej stolarki drewnianej na piętrze domu. Wątpliwości powoda budził natomiast montaż drzwi wejściowych do domu, które nie otwierały się w pełnym zakresie, co było związane ze złym ich zwymiarowaniem, jak również zamontowana stolarka aluminiowa okienna.

Pismami z dnia 13, 16 i 17 września 2013 roku pozwany wezwał wykonawcę do niezwłocznej wymiany dostarczonych i zamontowanych okien balkonowych z aluminium, jako niezgodnych z zamówieniem. Wyjaśnił, że w oknach zamontowano szyby P2, a więc o innej charakterystyce niż zamówione (P4), ponadto w oknie balkonowym (pojedynczym) zamontowano dwustronną klamkę oraz zamek, podczas gdy zamówione zostało okno z funkcją otwierania wyłącznie od wewnątrz. Pozwany zakwestionował również sposób, w jaki dokonano klejenie szprosów, akcentując jednocześnie, że szpros naklejony od zewnątrz okna różni się wielkością od szprosów od strony wewnętrznej, co jest niezgodne z zamówieniem i nie znajduje żadnego uzasadnienia technicznego. Poza powyższym P. M. w piśmie z dnia 17 września wskazał, iż po wykonanych przez powoda dzień wcześniej pracach regulacyjnych, spostrzegł na zamontowanych drzwiach wejściowych (...) uszkodzenia w postaci głębokich zarysowań na futrynie, przy czym same drzwi zostały zamontowane na piankę, zamiast na zaprawę.

W odpowiedzi na reklamację powód, odmawiając jej uznania podniósł, że dostarczył okna balkonowe z zamówionymi szybami, pozwany na żadnym etapie prac nie wskazywał bowiem, iż chce szyby o standardzie P4, a jednocześnie wyraził zgodę na montaż w oknie balkonowym klamki od zewnątrz oraz zamka, co jest rozwiązaniem powszechnie stosowanym i zwiększającym funkcjonalność okna. Powód wyjaśnił również, iż pozwany wyraził zgodę na szpros klejony, zaś w zamówieniu nie zostało wskazane, że usytuowanie szyby musi być rozmieszczone symetrycznie względem grubości całkowitej ramy ościeżnicowej, czy też skrzydła. Zakwestionował ponadto, aby do uszkodzenia drzwi wejściowych mogło dojść z jego winy, a także, by zostały one zamontowane nieprawidłowo. Na koniec powód wezwał pozwanego do wyznaczenia terminu montażu pozostałych 6 sztuk drzwi wewnętrznych, jak również do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia.

Replikując na powyższe P. M. podtrzymał stanowisko wyrażone w reklamacji, jednocześnie wskazując, że przystępuje do wymiany drzwi balkonowych pojedynczych oraz szyb w obydwu drzwiach na szyby P4 wyposażone w szprot (...), a także, iż nie wyraża zgody na montaż pozostałych drzwi wewnętrznych. Wobec powyższego pozwany wezwał powoda do dostarczenia 4 sztuk drzwi firmy (...) do magazynu firmy (...) do dnia 4 października 2013 roku. Odnośnie zaś drzwi przesuwanych wyjaśnił, że dokona ich odbioru wyłącznie, jeśli będą zgodne z projektem.

W odpowiedzi A. K. (1) poinformował pozwanego, że żądane drzwi wewnętrzne (w tym przesuwne) oraz zdemontowane elementy stolarki zostaną dostarczone pod wskazany adres, a warunkiem ich odbioru będzie obecność pozwanego i podpisanie przez niego protokołów przekazania towaru.

(dowód z przesłuchania powoda k. 171-172v. w zw. z 00:05:31 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, 00:25:38-01:05:38 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka A. K. (2) k. 188-190, zeznania świadka K. S. k. 210-210v., zeznania świadka I. P. k. 212-213v., zeznania świadka J. C. k. 213v.-214v., zeznania świadka A. M. k. 300-301v., reklamacja wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 21 i k. 78, reklamacja k. 76, k. 77, odpowiedź na reklamację k. 24-26, odpowiedź na odmowę uznania reklamacji wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 79-82, pismo k. 31, protokół odbioru k. 114)

W dniu 4 października 2013 roku doszło do zaplanowanego spotkania między stronami. Powód przywiózł na spotkanie 4 sztuki drzwi (...) oraz 2 sztuki drzwi wewnętrznych przesuwnych. Pozwany był gotów odebrać przywiezioną stolarkę, odmówił jednak podpisania faktury nie zgadzając się z kwotą wskazaną w jej treści. Z uwagi na powyższe, nowa stolarka nie została pozwanemu wydana i odebrał on wyłącznie zdemontowane elementy starej stolarki. Nieodebraną przez P. M. stolarkę powód złożył do firmowego magazynu.

(dowód z przesłuchania powoda k. 171-172v. w zw. z 00:05:31 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego 00:25:38-01:05:38 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka A. K. (2) k. 188-190, zeznania świadka D. K. k. 190-190v., zeznania świadka R. K. k. 191, zeznania świadka P. B. k. 302 , protokół odbioru k. 33)

Z uwagi na przebieg spotkania w dniu 4 października 2013 roku oraz nieuznanie przez powoda złożonej reklamacji, pismem z dnia 7 października 2013 roku P. M. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy na wykonanie stolarki okien i drzwi (zamówień z dnia 11 czerwca 2013 roku), wskazując, że rozliczenie wszelkich kosztów wynikłych z rozpoczęcia realizacji umowy nastąpi po ustaleniu kosztów usunięcia wad i usterek prac wykonanych przez powoda (odstąpienie dotyczyło prac niewykonanych oraz wykonanych w sposób wadliwy).

W odpowiedzi, powód pismem z dnia 16 października 2013 roku, doręczonym w dniu 22 października 2013 roku, wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 17.985,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od terminów wymagalności faktur VAT nr (...), podnosząc, że przedmiotowa kwota stanowi cenę za montaż stolarki aluminiowej i montaż drzwi firmy (...), a także za usługę demontażu i transportu zdemontowanych drzwi.

Wezwanie, o którym mowa wyżej, pozwany uznał za bezzasadne.

(oświadczenie wraz z dowodem nadania k. 86-87, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania i zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 35-38, pismo k. 39)

Z uwagi na zastrzeżenia w zakresie zamontowanej stolarki aluminiowej, pozwany wymienił na własny koszt okno aluminiowe balkonowe (pojedyncze) na nowe, bez klamki od zewnątrz, z szybą o standardzie P4, zaś w oknie aluminiowym przesuwym (podwójnym) dokonał wymiany szyb na posiadającej standard P4.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 172v.-173v. w zw. z 00:25:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, 00:25:38-01:05:38 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, zeznania świadka A. M. k. 300-301v.)

W dniu 29 listopada 2013 roku (...) K. wystawił na pozwanego fakturę na kwotę 5.724 zł z tytułu usługi budowlanej dotyczącej zlecenia (...).

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:25:38-01:05:38 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2017 roku, faktura k. 91)

W zdemontowanym przez pozwanego oknie aluminiowym pojedynczym występowały szprosy o różnej grubości, odpowiednio po jednej stronie szyby zespolonej 3 cm i po drugiej stronie szyby zespolonej 8 cm, brak było progu wykształconego z konstrukcji ościeżnicy, ponadto okno zostało zawieszona na zbyt masywnych, jak na pokojowe, zawiasach. W oknie aluminiowym przesuwym (podwójnym) zastosowano okucia firmy (...) bez tzw. serwo-dociągu. W konsekwencji korzystanie z funkcji przesuwania okna z uwagi na potrzebę użycia znacznej siły fizycznej jest bardzo utrudnione, praktycznie wymaga udziału dwóch osób i rodzi niebezpieczeństwo wypadnięcia skrzydła, co ogranicza jego funkcjonalność.

W zdemontowanym przez pozwanego oknie aluminiowym, jak również w oknie przesuwym, zamontowano szyby o standardzie P2 (8,8/16/6,4 mm), z dwiema warstwami folii, a więc nie mających charakteru antywłamaniowego. Zastosowanie powyższego standardu jedynie chroni szyby przed zranieniem. Dopiero zastosowanie standardu P3 i P4 utrudnia włamanie i może zastępować kraty o oczku 150 mm wykonane z drutu stalowego o średnicy 10 mm. Pakiet szybowy opisany jako 9,5/16/4 (a więc zgodnie ze złożonym przez pozwanego zamówieniem) należy rozumieć w ten sposób, iż zastosowano szybę laminowaną klejoną o grubości 4 mm, cztery warstwy folii o grubości około 0,38 mm i drugą szybę o grubości 4,5 mm, co daje łącznie grubość około 9,5 mm. Z uwagi na użycie czterech warstw folii szyba taka zostanie zakwalifikowana jako antywłamaniowa P4. Możliwe jest również opisanie szyby antywłamaniowej oznaczeniem 44.4, w którym dwie pierwsze cyfry 4 oznaczają grubość każdej z szyb, natomiast cyfra 4 po kropce – ilość warstw folii.

(pisemna opinia biegłego k. 311-331, pisemna uzupełniająca opinia biegłego k. 365-371, ustna uzupełniająca opinia biegłego 00:03:32-01:12:19 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 6 grudnia 2016 roku)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia, nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto wyjaśnienia stron oraz zeznania świadków. W tym miejscu wskazać należy, że depozycje przesłuchanych w sprawie osób odnosiły się do całości wykonywanych w domu pozwanego robót, tymczasem niniejsza sprawa dotyczy wyłącznie ich części. Stąd też irrelevantne znaczenie miały zeznania odnoszące się m.in. do kwestii renowacji okien, zamontowania drzwi wejściowych, czy też ustaleń stron odnośnie postępowania ze zdemontowaną stolarką.

Za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń Sąd przyjął ponadto opinię biegłego K. H.. Dokonując jej oceny, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym oraz przeprowadzonych przez siebie oględzinach zamontowanej u pozwanego stolarki okiennej. Biegły w sposób precyzyjny omówił klasyfikację szyb z punktu widzenia ich antywłamaniowego charakteru, jednoznacznie akcentując, iż o charakterze takim możemy mówić dopiero w przypadku szyby o standardzie P4. Biegły nie miał przy tym wątpliwości, że przedstawiona mu do oględzin szyba P2 o wymiarach 8,8/16/4 nie jest zgodna z zamówieniem, w którym w oznaczeniu szyby wskazano 9,5/16/4. Biegły zaznaczył przy tym, iż szyba wymieniona w zamówieniu może być szybą o standardzie P4.

Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego (podstawowa oraz uzupełniająca) stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne wyłącznie w niewielkiej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przede wszystkim postanowienia zawartej przez strony umowy o dzieło, przepisy Kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży

konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.), zwanej dalej ustawą, jako że przepisy tej ustawy stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny) (art. 1 ust. 1 ustawy), zaś obowiązujący w dacie zawierania umowy przepis art. 627¹ k.c. stanowił, iż do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej.

Na wstępie należy podkreślić, że zawarta przez strony w czerwcu 2013 roku umowa jest umową o dzieło, gdyż zawiera wszelkie elementy przedmiotowo istotne tejże umowy. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. O zakwalifikowaniu umowy do danego typu, decyduje zaś jej treść ustalona przez strony. Umowa o dzieło jest umową określonego rezultatu (ma na celu wytworzenie dzieła, tu: wykonanie i montaż stolarki drzwiowej i okiennej).

W przedmiotowej sprawie okoliczności zawarcia umowy oraz jej główne postanowienia były w przeważającej części niesporne. W zakresie wynikającym z żądania pozwu umowa ta obejmowała wykonanie i montaż stolarki drzwiowej wewnątrz-lokalowej (11 sztuk drzwi (...) + 2 sztuki przesuwne) oraz stolarki okiennej (1 sztuka drewniana + 2 sztuki aluminiowe). Ponadto powód zobowiązał się m.in. do przeprowadzenia renowacji starej stolarki okiennej w domu powoda, zamontowania drzwi wejściowych, demontażu starej stolarki drzwiowej. Uzgodnione w umowie wynagrodzenie podlegało zapłacie w ratach, początkowo pozwany uiszczył zadek na poczet każdego zamówienia, a następnie we wrześniu dokonał po jednej wpłacie na rzecz każdego z zamówień, przy czym wpłata ta nie pokrywała całego należnego powodowi wynagrodzenia. Jak wynika z odrębnych zapisków na fakturze nr (...) strony postanowiły, że pozwany będzie uiszczał resztę ceny w systemie ratalnym, stosownie do postępu wykonywania poszczególnych prac. Pozostała do zapłaty kwota, nie pokryta przez wpłaty pozwanego, była między stronami niesporna. Sąd uznał przy tym, że pozwany wpłacając na poczet faktur nr (...) zadek w kwocie odpowiednio 13.439,96 zł i 6.260,05 zł dokonywał wpłat na poczet całości zamówień (tj. montażu 11 sztuk drzwi (...) oraz 2 sztuk stolarki aluminiowej okiennej), nie zaś na poczet każdego indywidualnego produktu objętego ich treścią. Godzi się przypomnieć, że w treści złożonych zamówień, stanowiących podstawę żądania powoda, wynagrodzenie zostało ustalone w sposób globalny, bez rozbijania go na ceny jednostkowe. Co przy tym istotne, z uwagi na specyfikę zamówionych produktów, różniących się wielkością (różnice występujące także w przypadku drzwi (...), gdzie dotyczyły one m.in. zakresu szerokości dla muru, całkowitego wymiaru zewnętrznej belki ościeżnicowej), charakterem (drzwi pojedyncze otwierane oraz drzwi podwójne przesuwne w przypadku stolarki okiennej, a także kwestia m.in. występowania zamków pod blokadę w przypadku drzwi do WC, podcięcia wentylacyjnego, czy też klapki dla kota w przypadku drzwi (...)) brak było możliwości obliczenia ceny jednostkowej. Nie można zatem przyjąć, jak usiłuje to czynić powód, że pozwany zadatkował konkretną kwotą oddzielnie każdą sztukę drzwi/stolarki okiennej. Wniosku takiego nie można również wysnuć w oparciu o lekturę zamówień, gdzie, o czym była już mowa, podano całościową ich wartość. Także w fakturach VAT nr (...) wartość zadatku została ujęta całościowo i zaliczona na poczet całych zamówień, przy czym w treści faktur, tak samo jak w przypadku treści zamówień, brak było wykazania ceny jednostkowej zamówionych produktów .. (...) ocenie Sądu, wobec powyższych okoliczności, to powód winien wykazać (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), iż ustalenia stron dotyczyły również sposobu zaliczenia wpłaconego przez pozwanego zadatku. Powód nie sprostował powyższemu, co dało Sądowi asumpt do przyjęcia, iż P. M. wpłacał zadek na poczet całości poszczególnych zamówień.

Sąd uznał ponadto, że w myśl złożonych pisemnych zamówień jedynym ustalonym „sztywno” terminem był termin produkcji stolarki oznaczony na od 6 do 8 tygodni, co jednoznacznie wynika z ich treści. Po upływie w/w terminu strony miały telefonicznie ustalić datę montażu. Przyjmując za punkt wyjścia dzień złożenia pisemnych zamówień (11 czerwca 2013 roku), stolarka winna być zatem wyprodukowana w przedziale od dnia 23 lipca do dnia 6 sierpnia 2013 roku, który to termin, co było w sprawie niesporne, nie został przez powoda dochowany (stolarkę aluminiową powód odebrał na przełomie sierpnia/września, zaś drzwi (...) w dniu 7 września 2013 roku). Irrelevantne znaczenie ma przy tym, czy na proces produkcyjny miały wpływ okoliczności takie jak np. okres urlopowy, powód przyjmując

zamówienie winien się bowiem liczyć z tym, że jego realizacja przypadnie na okres wakacyjny. Nie może przy tym ująć uwadze, że stolarka aluminiowa była gotowa już w dniu 28 lipca 2013 roku, powód nie odebrał jej jednak zgłaszając szereg zastrzeżeń, przy czym z depozycji świadka D. B. wynika, że wszelkie niezgodności w wyprodukowanym towarze wyniknęły z winy powoda, nie zaś producenta, który wyłącznie z uwagi na chęć utrzymania dobrych relacji z klientem postanowił dokonać poprawek na własny koszt. Chybione są również zarzuty powoda, który opóźnienie wykonania prac łączy z nieterminową realizacją pozostałych robót remontowych w domu powoda, o ile bowiem w świetle zeznań świadka K. S. można przyjąć, że po wykonaniu montażu drzwi (...) na górze, parter domu nie był jeszcze przygotowany do montażu drzwi (brak było podłogi), o tyle samo przesłanie zamówień do producenta przez powoda oraz termin wyprodukowania stolarki aluminiowej i drzewianej nie pozostawały w żadnym związku z przeprowadzaniem przez P. M. remontem. Brak jest jednocześnie podstaw do przyjęcia, że strony uzgadniając termin produkcji nie uwzględnili okresu wakacji - wniosek taki nie daje się wysnuć z treści złożonych zamówień, powyższemu przeczy także plan remontowy pozwanego. Reasumując tę część rozważań Sąd przyjął, że powód przystąpił do zleconych mu prac z uchybieniem wyznaczonego terminu, na co pośrednio wskazuje dodatkowo treść sporządzonej przez niego 6 września 2013 roku wiadomości e-mail. Jednocześnie, pomimo przekroczenia terminu przez wykonawcę, pozwany wyraził zgodę na wykonanie prac.

Niesporne pomiędzy stronami było ponadto, że powód zamontował u pozwanego stolarkę aluminiową okienną z szybami o standardzie P2 i charakterystyce 8,8/16/4, w sytuacji, gdy w zamówieniu szyby oznaczono jako antywłamaniowe o oznaczeniu 9,5/16/4, jak również, że w oknie balkonowym pojedynczym zamontowano klamkę po obu jego stronach, zamek, niesymetryczne szpros, duże zawiasy oraz obniżono próg.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy powód wykonał dzieło w sposób prawidłowy, a tym samym, czy pozwany był uprawniony do złożenia drugiej stronie oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Ustaleniu wymagało ponadto, w jakiej części wpłaty pozwanego pokryły jego zobowiązania wobec powoda, w zakresie drzwi (...) powód dochodził bowiem zapłaty nie całości ceny, a wyłącznie tej jej części, która odpowiadała montażowi 7 sztuk drzwi.

Godzi się przypomnieć, iż zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

W drugiej kolejności wskazać należy, że powód dokonywał zakupu stolarki o konkretnych, indywidualnych właściwościach, zgodnie zaś z treścią art. 4 ust. 2 ustawy, w sytuacji indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru, przy czym wszystkie opisane przesłanki muszą być spełnione łącznie. Jak podkreśla się w doktrynie (por. Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Komentarz pod redakcją J. Jezioro. C.H. Beck, 2010), w przypadku sprzedaży według wzoru, oznaczenie przedmiotu sprzedaży następuje przez akceptację kupującego przedstawionego mu wzoru, który to wzór stanowi następnie punkt odniesienia dla konsumenta przy ocenie, czy sprzedawca należycie wykonał zobowiązanie, przy czym kupującemu należy wydać przedmiot o cechach identycznych jak okazany mu wzór. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości okoliczność, że P. M. zamówił stolarkę nie tylko w oparciu o konkretny wzór okazany mu przez powoda, ale także o określonych właściwościach, tak w zakresie wymiarów, jak i samej specyfiki użytkowej produktów. Pomimo, że w treści zamówienia cechy stolarki zostały podane w sposób bardzo ogólnikowy, na co zwrócił uwagę biegły, nie może budzić wątpliwości, że takie kwestie jak np. specyfikacja pakietu szybowego, były dla kupującego bardzo istotne i każda zmiana w tym zakresie nie mogła być przez niego zaakceptowana. O czym była już mowa, dostarczona stolarka aluminiowa okienna posiadała szyby niezgodne ze specyfikacją wskazaną w zamówieniu (powód sam przyznał, że dostarczył okna z szybami o standardzie P2 i oznaczeniu 8,8/16/4), niewątpliwie uznać zatem należy, że pozwany obalił domniemanie z art. 4 ust. 2 ustawy i wykazał, że dostarczony mu przez powoda towar był niezgodny z zamówieniem.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie miał przy tym zastosowania art. 7 ustawy, wyłączający odpowiedzialność sprzedawcy za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową w sytuacjach, gdy kupujący w chwili zawarcia umowy o tej niezgodności wiedział lub oceniając rozsądnie, powinien był wiedzieć, albowiem jak wynika z brzmienia samego przepisu, wiedza lub nieusprawiedliwiona niewiedza kupującego winna istnieć już w chwili zawarcia umowy, przy czym dowód, że kupujący wiedział lub oceniając rozsądnie powinien był wiedzieć o niezgodności towaru z umową co najmniej w chwili jej zawarcia obciąża sprzedawcę (por. cyt. Komentarz pod redakcją J. Jezioro). W przedmiotowej sprawie brak jest zaś przesłanek, które dawałyby podstawę do chociażby przypuszczenia, że pozwany w chwili zawierania umowy miał świadomość, że powód dostarczy mu szyby inne, aniżeli oznaczone w zamówieniu, zwłaszcza w sytuacji, gdy to rodzaj tych szyb (ich standard antywłamaniowy) determinował decyzję o wyborze stolarki okiennej. Nie powielając ustaleń faktycznych powtórzenia wymaga, że w zamówieniu wprost wskazano, iż pozwany zamówił stolarkę ze szkłem antywłamaniowym oznaczonym jako 9,5/16/4. Wprawdzie w zamówieniu brak jest oznaczenia standardu szkła jako P4, to jednak, jak precyzyjnie wyjaśnił biegły w wydanej opinii, o szkłe antywłamaniowym można mówić dopiero począwszy od standardu P4, któremu to standardowi odpowiada zapis 9,5/16/4, a więc tożsamy z zapisem zamieszczonym w zamówieniu. Pozwany widząc w zamówieniu oznaczenie szkła antywłamaniowe 9,5/16/4 był zatem uprawniony do konkluzji, iż otrzyma szyby o standardzie P4. Nie może przy tym budzić wątpliwości, iż to na powódzie, jako profesjonalście, ciążyła powinność takiego sprecyzowania treści zamówienia, aby pozwany nie miał żadnych wątpliwości, jaką stolarkę (tj. z jakim standardem szkła) otrzyma. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż szkło antywłamaniowe było w zasadzie jedyną cechą antywłamaniową, na którą w ramach stolarki okiennej zdecydował się pozwany, niewątpliwie bowiem powód winien dostarczyć zamówiony towar bez wnikania w to, czy zakup ten jest racjonalny z punktu widzenia antywłamaniowego charakteru całości stolarki. Sądowi nie umknęło przy tym, że w korekcie zamówienia dotyczącego stolarki aluminiowej (k. 89-90), na rysunku z wymiarami stolarki oznaczono pakiet szybowy jako 44.4/16/6 (...), o taki też pakiet powód wprost wnosił w uwagach do korekty. Jak wyjaśnił zaś biegły w opinii, oznaczenie 44.4 przy pakiecie szybowym jest stosowane przy szybach o standardzie antywłamaniowym P4, gdzie pierwsze dwie cyfry 4 oznaczają dwie szyby o grubości 4 mm, zaś cyfra 4 po kropce, cztery warstwy folii. Oznaczenie 44.4 ze standardem P4 powiązała także A. K. (2).

W ocenie Sądu już tylko z uwagi na dostarczenie w stolarkę aluminiowej okiennej szyb oznaczonych jako 8,8/16/4 kwalifikowało tę stolarkę jako posiadającą wady. Wyraźnego podkreślenia wymaga przy tym, że nawet gdyby przyjąć za powodem, a sprzecznie z opinią biegłego, że cechy antywłamaniowe posiada również szyba wykonana w standardzie P2, i tak dostarczona stolarka nie odpowiadałaby złożonemu przez pozwanego zamówieniu. Wprawdzie w takiej sytuacji powód dostarczyłby szyby w standardzie P2, to jednak ich specyfikacja (8,8/16/4) różniłaby się od tej wskazanej w treści zamówienia (9,5/16/4). Niezależnie od powyższego wskazać należy, że dostarczone okno balkonowe pojedyncze posiadało niesymetryczne szpros, co nie znajdowało uzasadnienia w treści zamówienia, a jednocześnie powód nie wykazał, aby informował pozwanego, iż taka różnica będzie występować, ponadto w oknie przesuwnym (podwójnym) zamontowano okucia bez tzw. serwo-dociągu, co czyni okno niefunkcjonalnym i rodzi niebezpieczeństwo wypadania skrzydła. Z uwagi na wymienione nieprawidłowości kluczowego znaczenia nie miała w sprawie okoliczność, czy pozwany rzeczywiście zamówił okno balkonowe pojedyncze z klamką po obu stronach, zamkiem i obniżonym progiem. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że poza ogólnymi twierdzeniami powoda w tym zakresie, brak jest dowodów na powyższe.

Skoro zatem zakupiona przez powoda rzecz posiadała wady, miał on prawo, jako konsument, skorzystania z uprawnień wynikających z art. 8 ustawy. Stosownie do przepisu art. 8 ust. 1. ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy tym, jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał

je za uzasadnione (art. 8 ust. 3). Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność

towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia (art. 8 ust. 4). Kupujący traci natomiast uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem (art. 9 ust. 1 ustawy).

Wskazać przy tym należy, że w zakresie uprawnień przysługujących konsumentowi-nabywcy, z których może skorzystać w razie stwierdzenia niezgodności towaru z umową, przepisy ustawy o sprzedaży konsumenckiej wprowadzają określoną kolejność. Ponadto także waga naruszenia (charakter istotny czy nieistotny) stanowi jedno z kryteriów niewspółmierności środka. Zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 i 4 ustawy w pierwszej kolejności konsument uprawniony jest do żądania doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, a dopiero w dalszej, gdy naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów albo gdy sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; przy czym od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż stwierdzone przez pozwanego w zakupionej stolarni okiennej wady miały charakter istotny, były nimi bowiem dotknięte elementy konstrukcyjne o relewantnym znaczeniu z punktu widzenia jego użytkowania. Jednocześnie powód wezwany do usunięcia wad nie zadośćuczynił temu żądaniu (okoliczność bezsporna), co daje asumpt do wniosku, że powodowi przysługiwało prawo odstąpienia od umowy w zakresie zamówionej aluminiowej stolarki okiennej. Nie ma przy tym racji powód podnosząc, że złożone oświadczenie nie mogło odnieść skutku, a nadto, że pozwany w toku procesu zmienił podstawę oświadczenia. Uważna analiza omawianego dokumentu nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż pozwany odstąpił od umowy z uwagi na nieuwzględnienie przez powoda reklamacji z dnia 17 września 2013 roku, w treści której pozwany wniósł o wymianę dostarczonej i zamontowanej stolarki aluminiowej, niewątpliwie bowiem w ten sposób należy rozumieć zwrot „w nawiązaniu do wystosowanego wezwania do spełnienia świadczenia”. Podstawą oświadczenia były zatem przepisy ustawy o sprzedaży konsumenckiej, na co pozwany wprost wskazał w zarzutach od nakazu zapłaty. Podstawy takiej nie mógł natomiast stanowić przepis art. 635 k.c., także powołany w zarzutach, odstąpienie od umowy w realiach tego przepisu wymaga bowiem dla swojej skuteczności złożenia stosownego oświadczenia przed upływem terminu na wykonanie dzieła. Tymczasem w sprawie niesporne było, że dzieło w postaci stolarki aluminiowej okiennej zostało wykonane (choć wadliwie), zaś w przypadku stolarki drzwiowej, do pełnego wykonania nie doszło na skutek decyzji pozwanego.

Reasumując, Sąd przyjął, że pozwany był uprawniony do złożenia spornego oświadczenia, które odniosło skutek prawny i w konsekwencji żądanie powoda zapłaty kwoty 4.694,98 zł nie mogło się ostać jako zasadne i powództwo w tej części podlegało oddaleniu.

Powyższe uprawnienie, z którego pozwany skutecznie skorzystał, nie mogło natomiast odnieść skutku w stosunku do zamówienia dotyczącego drzwi (...). Wprawdzie realizacja tego zamówienia była dotknięta opóźnieniem, to jednocześnie pozwany nie kwestionował prawidłowości zamontowania 7 sztuk drzwi na piętrze domu, a jednocześnie powód pozostawał w gotowości do zamontowania brakujących 4 sztuk, na co jednak pozwany nie wraził zgody. Skoro zatem sprzedana pozwanemu rzecz nie była wadliwa, a powód dał wyraz temu, że chce zrealizować zamówienie do końca, należało uznać, iż umowa na montaż 11 sztuk drzwi (...) obowiązywała strony w dalszym ciągu. W niniejszej sprawie powód nie domagał się jednak zapłaty całości ceny za przedmiotowe zamówienie, a jedynie tej jej części, która odpowiadała montażowi 7 sztuk drzwi. W zakresie, w jakim umowa nie została wykonana, A. K. (1) nie domagał się zapłaty wynagrodzenia. Z uwagi na tak określone żądanie przypomnienia wymaga, że w fakturze VAT nr (...) wartość zamówienia została oznaczona na kwotę 31.458 zł brutto. Na poczet zamówienia pozwany uiszczył zadek w wysokości 13.439,96 zł oraz dodatkowo kwotę 5.727 zł, a więc łącznie 19.166,96 zł. Brakująca część wynagrodzenia wyrażała się zatem kwotą 12.291,04 zł. O czym była już mowa, zarówno w treści zamówienia, jak również w fakturze nr (...), nie podano jednostkowej ceny drzwi, a jedynie wartość całego zamówienia. Jednocześnie, jak ustalił Sąd, brak było podstaw do przyjęcia, iż pozwany wpłacił zadek z rozbiciem na każdą sztukę drzwi, wpłata dotyczyła bowiem

całości zamówienia (twierdzenia przeciwnego powód nie udowodnił). Skoro powód dochodził zapłaty wyłącznie za montaż 7 sztuk drzwi, a w sprawie nie została wykazana cena za jedną sztukę, jedynym sposobem wyliczenia tejże ceny było podzielenie wartości wskazanej na fakturze przez liczbę drzwi, co daje kwotę 2.859,818 zł, a w przypadku 7 sztuk drzwi, kwotę 20.018,72 zł. Różnica pomiędzy tą kwotą a sumą wpłaconą przez pozwanego wynosi 851,76 zł i w ocenie Sądu tylko tej kwoty powód może zasadnie domagać się od pozwanego. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik ma prawo wyboru długu, który chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Przepis ten ma charakter dyspozytywny i uprawnia dłużnika do wskazania, które zobowiązanie wykonuje. Wierzyciel nie ma prawa się temu wskazaniu sprzeciwić, natomiast jest uprawniony do zaliczenia świadczenia, wbrew woli dłużnika, na pokrycie w pierwszej kolejności całości lub części wymagalnych należności ubocznych oraz świadczeń zaległych. Dopiero w przypadku, gdy dłużnik nie wskaże, który z długów chce zaspokoić, wówczas uprawnienie to przechodzi na wierzyciela. W ocenie Sądu, uwzględniając treść oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umowy, zasadne jest przyjęcie, iż pozwany przedmiotowym oświadczeniem zarachował wpłaconą na rzecz powoda tytułem zadatku kwotę 13.439,96 zł na poczet wynagrodzenia za zamontowane 7 sztuk drzwi (...). P. M. złożył bowiem oświadczenie o odstąpieniu od umowy w zakresie, w jakim nie została ona wykonana, a więc m.in. w zakresie montażu 4 sztuk drzwi wewnątrz-lokalowych. Jednocześnie wskazał, iż rozliczenie wszelkich kosztów wynikłych z realizacji umowy (a więc wykonanych prac) nastąpi po ustaleniu kosztów usunięcia wad i usterek spowodowanych działalnością powoda. W ten sposób pozwany niewątpliwie zaliczył wpłacone przez siebie kwoty na poczet oddanych przez powoda prac, z zastrzeżeniem, że dokona stosownej korekty wynikającej z rozliczenia wartości prac wadliwych. W takim stanie rzeczy powód był związany zarachowaniem dokonany przez pozwanego i mógł się mu sprzeciwić wyłącznie w ten sposób, że wpłaconą kwotą mógł zaliczyć na poczet należności ubocznych lub zalegającego świadczenia ubocznego. W przypadku przedmiotowego zamówienia nie budzi wątpliwości, że wcześniej wymagalne było świadczenie dotyczące drzwi już zamontowanych, nie zaś pozostałych 4 sztuk, które powód miał zamontować w późniejszym czasie.

Mając powyższe na uwadze, jak również okoliczność, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wprost uznał kwotę 851,76 zł za przysługującą powodowi z tytułu faktury nr (...), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tenże kwotę z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Zasądzając odsetki od dnia 30 października 2013 roku Sąd uwzględnił fakt, iż pozwany był wzywany do zapłaty należnych z dniem powoda kwot w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, co miało miejsce w dniu 22 października 2013 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., w myśl których strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, przy czym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania.

Pozwany wygrał proces praktycznie w całości (powód wygrał sprawę w około 8%), a zatem należy mu się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 4.326 zł i obejmowały: opłatę od zarzutów – 392 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 2.400 zł (rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490), opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 2 x 17 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego 1.500 zł.

Wobec powyższego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.326 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda, jako przegrywającego sprawę, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.370,96 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.